

„Zakaj veter ne potegne!“

„Ali pa, če bi bile veje vsaj majhno nižje!“

„Če bi stopil na plot, bi jih pa morda dosegel.“

„S kamnom si jih tudi upam nekaj sklatiti...“

Pri teh besedah se pa Juljče prestrašen zgane, nekaj mrzlega se je namreč dotaknilo njegove roke in pa polovica njegove pol-klobase mu je bila vzeta. Domači pes „kožuhar“, ki ju je večkrat v šolo spremljal, je ves tisti čas, ko sta otroka občudovala Meglanova jabolka, neprenehoma zrl v klobaso ter v svoji pasji modrosti tako sodil, da je klobasa prav dobra; ker pa o tem ni mogel izreči merodajne sodbe, če je ne pokusi, odgriznil je je polovico za poskušnjo. Juljče pa ni bil zadovoljen s „kožuharjevim“ pokušanjem ter ga je še oštel, češ, grdoba, kako si drzneš jesti mojo klobaso.

Nekdo pa, ki je opazoval vse to, povedal je Juljčetu te-le besede:

„Mladi prijatelj, nikar se ne huduj nad psom, ki ni ta trenutek nič slabši, kakor ti. Jediní razložek mej vama je ta, da je bil „kožuhar“, ali kako je že ime vašemu psu, urnejši. Če bi bil ti začel metati kamenje na jablano in jedel s sestrico Meglanova jabolka, bil bi ravnal ravno tako predrzno in napačno kakor vaš pes. In veš, kaj svetujem tebi in tvoji sestrici? Le vselej urno hodita mimo te jablane in nikar je preveč ne ogledujta, da vaju ne premaga skušnjava! Okusna, lepa jabolka in pa samota so vama skušnjava, ki vaju moti, da bi si jih svojevóljno prilastila. To bi pa ne bilo prav. Raje poprosita Meglanovega očeta, jaz jih poznam: za par jabolk jim ni nič, a krasti jih ne pusté.“

Adelica je bila rdeča kakor rak, Juljčeta so pa tudi barve sprehajale, a obadva sta bila kakor poparjena. Izprevidela sta, da sta res skoro že kradla; majhno še, pa bi se bila udala skušnjavi. In če bi bila to storila, podobna bi bila psu, kakor je rekel mož. Oj, to bi bilo pa jako grdo! Zato le urno v šolo, drugič se pa pri Meglanovi jablani ne bosta čisto nič pomudila, ampak nalašč mimo nje stekla, in skušnjava bo ostala sama...

I. Štrukelj.

Očetova pipa.

„Poglejte, očetova pipa!
Kakó mi veselo gori!
Kakó v kolobarih višnjevih
Do stropa nje dim se valí!

Valí se, valí okrog mene,
Kadí se, kadí se v glavó!
Joj, to po želodcu mi bródi,
Joj, to mi težkó je, hudó!

Iz ust brž! — Oči so mi môtne,
Ne morem več gledati...“
A kaj se je dalje zgodilo,
Vam nočem povedati!

Smiljan Smiljanič.

